

Styrk din hunds vandglæde

Af Christina Anna Nielsen, jagt og prøveudvalget

Mine hunde elsker vand! Men det er ikke kommet helt af sig selv, det har krævet tålmodighed, timing og masser af ros og godbidder.

Heldigvis har jeg lært af tidligere erfaringer med mine labradors og min første Stabyhoun Chili, som jeg hentede i Holland i 2008, at hunde sjældent får ægte glæde ved ting, de er blevet tvunget eller presset til. Det kan da lade sig gøre med førstnævnte race at få dem til at gå i vand, selvom de er blevet presset, men det er umådeligt svært at rette op på en Stabyhouns manglende interesse for svømning, hvis dens første oplevelse med vand har været et uheldigt fald fra en badebro eller en velmenende ejer, der har båret den ud i vandet og ladet den svømme ind for at gentage processen. Hunden svømmer jo ind i panik og slukker for den del af hjernen, som kunne lære den, at det her er sjovt og at elske vand er en genetisk disposition for racen. Den mister simpelthen tilliden til, at du som ejer er et fornuftigt bekendtskab i nærheden af vand.

Når jeg har lært mine hunde vandapportering, har jeg allerede ved 8 uger givet dem opgaver med at tage godbidder og legesager i og ved vand, men så de knap behøver at få poterne våde. Jeg har et altid lille vandbassin i haven eller på terrassen, som ofte bare er et stykke kraftigt plastik, en gammel bradepande, lav kaninbursbund eller hvad jeg nu har ved hånden, der kan være et par centimeters vand i. Der er altid en godbid, ben eller legetøj at finde i eller ved poolen, så hvalpen kan tage mod til sig og udforske på egen hånd uden pres. Når hvalpen er tryk ved vandet, så kan jeg begynde at udfordre den lidt, og være der mere og lokke. Dog aldrig lokke mere end at hvalpen er klar over, hvad den laver. Jeg laver nogle gange nogle små flydende skåle med godbidder eller dåsemad og andre gange placerer en keramikskål med dåsemad ude i vandet, så hvalpen skal stå i vandet for at spise det. Jeg lader den selv tage sig sammen til at være modig, og det resulterer i, at den bliver fortrolig med vand, for alt er selvvalgt og direkte belønnet. Selvfølgelig roser jeg, når jeg har mulighed for det, og kan sidde ved vandet med godbidder, men den bedste læring sker uden lokning, men simpelthen ved at hvalpen selv udforsker og erfarer, at det er sjovt at være i vandet.

Samtidig med arbejder jeg på apportering. Når apportering sidder på ryggraden af hunden, kan man også udnytte den glæde til at få hunden til at ville apporten mere end at undgå vandet. Først kaster jeg apporten i vandkanten og derefter på lavt vand, så hunden ikke skal svømme. Jeg har en snor i apporten, så jeg kan hive den ind, hvis hunden ikke vil gå eller svømme ud til den. Jeg går altid efter succes, så har jeg kastet for langt, trækker jeg ind indtil hunden kan tage den, og jeg véd, at så længe den

synes, at det er en sjov leg, skal den nok svømme, når den er klar til det. Jeg træner ofte sammen med andre hunde, der elsker vand, og kun 10-15 minutter og så ikke mere. Min hund skal gerne stoppe et rigtigt godt sted, hvor den lige ved og næsten svømmede eller svømmede lidt, for så er den mere tændt på det næste gang.

Jeg træner enten ved havblik eller en lavvandet sø, så det aldrig bliver pludseligt dybt eller vandet er for uroligt. Har jeg mulighed for det, så går jeg selv i vandet og kan godt lokke, men mest leger og hujer jeg med de andre hunde og skifter mellem at ignorere

min unge hund og opmuntre den, for så bliver den mere interesseret i at deltage.

Selvom hunden er begyndt at svømme, kan det være en fordel at tage i hundesvømmehal med den. Det har styrket min unge hund, som godt nok har en stærk vandapportering og har svømmet stabilt siden hun var 1 år, men efter en tur i svømmehallen Dorotheasminde ved Hedensted med Stabyhounklubben, er hun helt tosset med vand. Hun var ellers ikke imponeret over svømmehallen og ville modsat sin mor, ikke bare hoppe i bassinet, så instruktøren -som også er ejeren, tog hende blidt men konsekvent ned af rampen, imens jeg gik foran med en apport og

forsøgte at holde hunden fokuseret. Jeg var ret nervøs over, at det jo er tvang, han sagde godt nok, at han havde helt styr på det, da jeg protesterede, men jeg kender stabyer, og så viste det sig, at hunden den følgende uge nede ved vores egen sø, var helt fyr og flamme for at komme ud og svømme. Det var en meget stor forandring fra at være villig til at apportere og afvente et kast, til nu at hoppe direkte i vandet og gø frustreret over, at jeg ikke kastede pinden hurtigt nok, så har du en hund, der er lunken omkring vand, kan jeg anbefale svømmehal. Enten virker det - eller også gør det ikke, men det er forsøget værd at prøve med en instruktør, der har styr på det.

Det vigtigste råd er dog tålmodighed. Nogle Stabyhoun svømmer tidligt og andre skal bruge mere tid. Min gamle tæve har altid være modig og elsket vand, hvor den unge har skulle bruge mere tid og først rigtigt svømmede, da hun var 1 år, nogle skal være endnu ældre, og har hunden en dårlig erfaring, så kan det være svært at rette op på, husk blot på at frivillighed er nøglen til succes med en Stabyhoun.